

ไผ่ตง (Dendrocalamus asper Back.)

ชื่ออื่น ไผ่ตง

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น เป็นไม้ ตระกูลหญ้า สูงประมาณ 20 เมตร เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 8-18 ซม. ลำต้นอ่อนมีขนสีน้ำตาลละเอียดคลุมแนบเรียบ พอแก่มีสีเขียว ลำปล้องยาว 40-50 ซม. ขั้วนูนเห็นได้ชัด ข้อตามปล้องต่ำๆ มีรากเป็นฝอยแตกออกมา เนื้อหนา มีกิ่งเล็กๆ ตามข้อหลายกิ่ง กาบหุ้มลำตอนสูงๆ ยาว 30-40 ซม. คล้ายหนังบาง เมื่อยังอ่อนมีสีเขียวจางๆ จะมีขนสีน้ำตาลคลุมอยู่หนาแน่น พอแห้งมีสีน้ำตาลเข้มหรือจาง กระงาบหุ้มลำเห็นชัด สูงราว 7-10 มม. ปลายแยกเป็นแฉกๆ มีขน ใบยอดกาบรูปหอก ปลายใบเรียวแหลม มักจะงอกลับ ขอบหยักเป็นฟันเลื่อย ขอบม้วนเข้าข้างใน

ใบ ปลายใบเรียวแหลม โคนใบป้านไม่เท่ากัน ขอบใบสากคมยาว 20-30 ซม. กว้าง 1.5-3.5 ซม. หลังใบไม่มีขน ท้องใบบางมีขนอ่อนแน่น ก้านใบสั้น กระงาบใบมีหยักน้อยๆ กาบใบข้างนอกไม่มีขน

ดอก เป็นช่อมีกาบหุ้มเหมือนหญ้า เมื่อไม่มีดอกแห้งแล้ว ต้นมักจะตาย (ไผ่ตายขุย)

เมล็ด มีขนาดเล็กคล้ายเมล็ดข้าวสาร

การขยายพันธุ์ ใช้เหง้าหรือลำปักชำ เพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อจากเมล็ดที่สมบูรณ์

ฤดูกาลเก็บส่วนขยายพันธุ์ ฤดูฝน

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเจริญเติบโต เป็นไม้จากจีนภาคใต้ มีการปลูกแพร่หลายตามจังหวัดต่างๆ

การใช้ประโยชน์

ทางอาหาร ใช้หน่ออ่อนมีรสหวาน นำมาแกงกับไก่ ปลาหรือเนื้อ นำมาต้มจืดกระดูกหมู แกงเปรอะ ต้มจืดน้ำพริกกะปิ น้ำพริกน้ำปู น้ำพริกเก้

ทางยา ใบ ขับปัสสาวะ ขับและฟอกโลหิตระดูที่เสีย แก้มดลูกอักเสบ

ตา แก้อ่อนในกระหายน้ำ

ราก ขับปัสสาวะ แก้ไตพิการ

ฤดูกาลที่ใช้ประโยชน์ ฤดู ฝน